ЗМІСТ

Планктон

Повна версія документа на **ridmi.ua**

Про книгу

Максим Єфіменко завжди програє. Друг кидає на гроші, дівчина йде до іншого, а старенький ланос от-от доведеться продати, щоб позбутись боргів. І, здавалося б, нова престижна робота має стати його щасливим квитком, от тільки за дверима омріяного офісу життя Макса стискається до розміру скляного акваріума, де на нього чекають численні невдачі, таємниці, боротьба з токсичним босом, а подекуди — і з самим собою.

Чи можливо побудувати щось справжнє на уламках розбитого ілюзіями життя? Скільки принижень треба проковтнути, аби остаточно втратити себе? І в який момент людина перетворюється на сірий офісний планктон?

Це сатирична, зла і до болю впізнавана трагікомедія офісної реальності на зламі десятиліть, де, щоб отримати бажане, доведеться втратити все, що було по-справжньому важливим. У цій книжці немає геройства. Тільки виживання з дешевою кавою у руках і клятим будильником щоранку. І світла в кінці тунелю теж немає. Це просто офіс.

Пролог

— **Щ**о це? — трясу в руці жалюгідними трьома сотками.

— Макс... — видихає Денис. — Ти ж бачиш, що справи не дуже...

— Бляха, Ден, триста гривень! Триста! Ми з тобою на дві з половиною домовлялись! Що за херня?!

— Макс...

— Та шо Макс-Макс?! Де бабки, Денис?!

Ден відкидається на шкіряному кріслі й починає уважно розглядати стіну. Ніби вона цікавіша за друга-істеричку, якому дав роботу й кинув на зарплату. Стіна з огидною зеленою фарбою цікавіша йому за друга, завдяки якому в універі заощадив безліч грошей на сесіях (то з лабораторними допомагав, то просив за товариша викладачів). А тепер погляньте: він серйозний власник невеличкої типографії, а я — лох. Як весело жартує життя!

Ха-ха-ха, дайте ще!

— Не сопи, — він таки знайшов у собі сили подивитись мені в очі. Яка честь! — Макс, ти сам бачиш, що мені не потрібен додатковий працівник.

— А навіщо ти тоді сказав, що робота є? Нахріна першого разу заплатив?

— Я просто не можу тобі відмовити. Хотів допомогти...

— Та пішов ти!

— Макс...

— Херня ти, а не друг. Поняв?

Двері, звичайно, не винуваті у тому, що сталося, але так хотілося рознести тут усе вщент! Клята типографія, два місяці на неї витратив! А першого разу паскуда заплатив, як домовлялись. От нахріна давати надію, га? Влаштовуйся так на роботу до друзів! Тьху!

— Шо там за двіж? — питає вже ексколега на вулиці.

— Йди у свого боса спитай. Є курить?

— Ти ж не куриш.

— А тебе гребе?

Таки простягає пачку. Беру з неї сигарету.

— І запальничку.

Мо', й покурити за тебе?

— Вася, не до приколів...

— Ладно-ладно, тримай. То шо сталось? Розказуй.

— Бос твій — мудак.

Вася почухав потилицю.

— Та ви ж наче як друзі.

— Манав я таких друзів... Фу, як ти цю гидоту куриш? — кинув недопалок під ноги, розтоптав. — Усе, бувай.

Сів до свого пошарпаного ланоса, крутонув стартер.

Заглух. Ця хрінь почастішала. Та-а-а, «я люблю тебе, життя»!

Так, спокійно, ще раз.

Сука!

У розпачі стукнув по клаксону.

— Що витріщилися?! — крикнув більш для себе, ніж отим трьом неробам на курилці.

Реально коні: ходити на роботу за мінімалку, щоб спокійно погратись у Lineage II, бо вдома дружини сварять. Нащо їх Ден тримає? Залишив би двох, підвищив зарплату. Мабуть, я чогось не розумію в цьому житті. Як, наприклад, з однієї роботи можуть поперти через «бізнесу важко, тому ми лишаємо лише родичів», а на іншій друг кинув. Друг, бляха...

Відвикай, Максимко!

Усе, спокійно.

І це мине. Гроші... гроші... гроші. І ти, ластівко, давай, заводься. Мій «маленький рендж ровер». Ну давай, манюня, ти можеш!

Раз, два...

Є-є-є-є-є-є!

Так, до кафешки, а потім до Каті знімати стрес. Це завжди спрацьовувало.

Вона накриває мою долоню своєю:

— Річ не в тобі. Просто... мене тягне до нього, розумієш?

І я нічого не можу з цим зробити. Так буває.

Який чудовий день! Навіть не знаю: до чаю кексик замовити чи пігулку ціаніду?

— Ти хороший, — усміхається вона. Ніби щиро, але я не хочу в це вірити. — Добрий, уважний, але я не почуваюся з тобою щасливою. Ми як дві пісні різних жанрів, що випадково потрапили на одне радіо.

— Тобі знадобилось пів року, щоб це зрозуміти?

Вона винувато підтискає губи. Це торба, це просто торба!

Вона таки кидає мене! Let's just be friends. Та пішли ви всі!

— Ти куди? Зай... А рахунок?

Як після такого зберегти віру в людську порядність?

Не дивлячись, жбурляю на стіл три зім’яті купюри. Три сотні, які мені заплатив Ден.

— А чого машини не продаси?

— Та мені так, перебитись, поки роботи не знайду.

Розповідати про невдалі спроби взяти кредит в банках було зайвим. Виявляється, ти дуже підозрілий, якщо ніколи не користувався банківськими послугами. Нахріна мені ваша картка, якщо й з готівкою добре?

— Дивний ти. Я продав би, а так у борги залазиш...

— Роботу знайду, а тачку шкода.

Рекомендована література

Атомні звички. Легкий і перевірений спосіб набути корисних звичок і позбутися звичок шкідливих

Зваблення їжею. 70 рецептів, які захочеться готувати

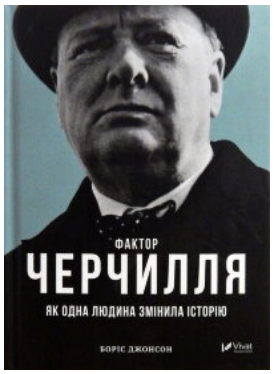

Фактор Черчилля. Як одна людина змінила історію

Що я знаю про роботу кав'ярень. Реалії бізнесу від власника мережі 3fe Coffee

Обери мене

Кров і попіл: Із крові й попелу

Перейти до категорії
Проза